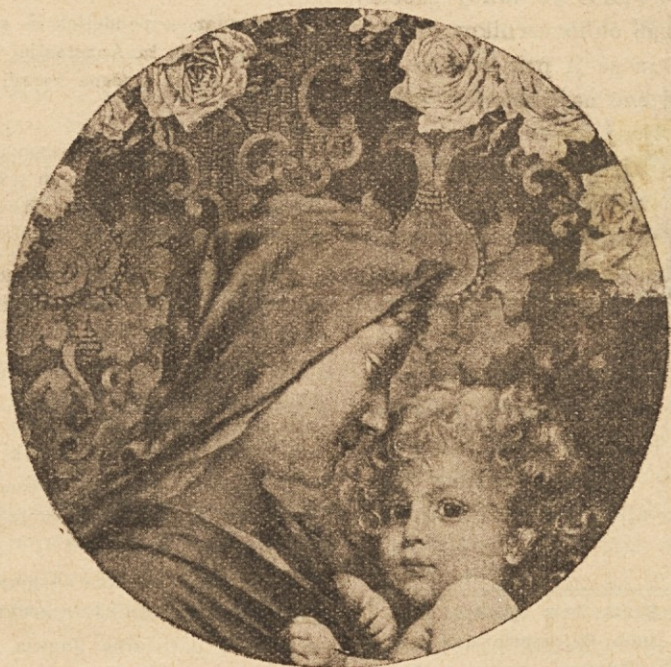

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, dne 20. januarja 1934

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Številka 35

Pridi, otrok, in poslušaj me:
Strahu božjega Te bom učila.

Sveta Neža

Paternalna župnija in naša buenosajreška slovenska cerkva sta izročeni varstvu in spominu ene izmed najmlajših svetnic, Neže, ali Agneze, kakor so jo pravzaprav imenovali njeni starši.

Življenje te ljubke svetnice iz najstarejših krščanskih časov je kakor pesem ali kakor sicer lepa, pa neresnična povest, v kateri je časovna razdalja nanizala na svojo junakinjo vse kar je mogoče lepega in dobrega povedati o mladem, bogatem in plemenitem dekletu. Neža, Agneza je umrla namreč že leta 303 ali 304 po Kristusu, torej pred več ko tisoč šest sto leti, stara trinajst ali štirinajst let. Toda že iz najstarejših časov imamo zanesljiva poročila o navdušenem občudovanju življenja te mlade device in mučenice. Sam veliki milanski škof Ambrož, umrl leta tristo devetdeset sedmega, poroča o njej, da so vsa ljudstva polna njene hvale, ker je tako mlada zmagala okrutnega tirana in vse slabosti svoje starosti.

Leta 291 je bila rojena Agneza v bogati, plemeniti, ugledni in krščanski rimski družini.

Kršćanstvo je bilo takrat še državno zabranjena vera, in se je moralo skrivati po katakombah. Čudne in nejasne postave so veljale za kristjane, vsled katerih so bili prepuščeni dobri ali slabi volji njihovih sodnikov: Cesarske oblasti naj kristjanov ne iščejo; če jih kdo ovadi, naj darujejo poganskim bogovom; če se darovanja branijo, naj bodo strogo kaznovani.

Po tem čudnem pravnem načelu, iz katerega se takratni krščanski pisatelji pogosto norčujejo, so bili prepuščeni kristjani samovolji raznovrstnih posameznih cesarskih namestnikov. Iz sedaj ne več vedno ugotovljivih vzrokov so sedaj tu, sedaj tam zadivjala bolj ali manj krvava preganjanja kristjanov. Eno najhujših in najbolj splošnih preganjanj krščanske vere je izbruhnulo za časa vladanja našega roja Dalmatinca cesarja

Agnes, Agneza, Neža bi se reklo po naše Jagnje. Agneza, ki jo slikarji ravadno predstavljajo z jagnjetom v naročju, je bila resnično kakor božje Jagnje, o katerem veljajo Jezusove besede: Kar jih je mojih ovac poslušajo moj glas in hodijo za menoj in jaz jim bom dal večno življenje.

Dioklecijana, ki je smatral kristjane za "protidržaven element" in je z vso silo nastopil proti njim.

Več ko razumljivo je, da je bilo v takih časih celo po mestih razmeroma malo kristjanov, dežela pa je bila še čisto poganska.

Razumljivo pa je tudi, da so bili kristjani, ki so morali za svojo vero toliko žrtvovati in živeti zaradi nje v stalni nevarnosti, npravno visoko stoječi in naravnost svetniški.

V takih časih je torej doraščala Neža, Agneza. Dobri starši so z vso skrbjo pazili nanjo. Kar o mladem Jezusu pove evangelij, velja tudi zanjo: da je rasla in se krepila, vedno bolj polna modrosti, in milost božja je bila z njo, in vedno ljubša je postajala Bogu in ljudem.

Bilo je dekletce silno lepe rasti in postave. Skrbni starši so ji preskrbeli najboljšega učitelja v mestu, da jo bo izsolal in izobrazil tudi v vseh posvetnih znanostih in umetnostih.

Trinajst ali štirinajst letna je šla tedaj Agneza nekoč v šolo, ko jo sreča na poti sin rimskega mestnega načelnika: njen obraz, njene oči, njena hoja, vse njeno obnašanje ga je tako prevzelo, da je sklenil: ta ali nobena.

Vedeti je treba, da ljudje v južnih krajih hitreje doraščajo in dozorevajo, in da so posebno v Rimu starši dostikrat že med otroci sklepali zaroke.

Nič tako nenavadnega ni torej bilo, če se je ugledni sin mestnega načelnika predstavil deklici in jo prosil — naj postane njegova nevesta.

Tako govorjenje je moralo biti več ko čudno in nenadno mladi, nedolžni, dobri, resnično krščanski deklici, ki je bila vsa Bogu posvečena.

Odgovori mu torej deklica: "Ampak, jaz sem že zaročena in ne morem prelomiti svoje prve obljube!"

Fant ni vedel, da je deklica kristjana in da govori o ženinu Kristusu.

Pozabiti pa je ni mogel.

Da bi si vendarle pridobil njeno sree, ji je začel pošiljati dragocenih daril. Agneza pa jih je vse odklanjala. Tako ljubeznivo sicer, kakor je mogla, ampak vedno odločno. Neprestano je ponavljala, da že ima zaročenca, ki je lep kakor solnce in luna, preodličen, in bogat ki ji je že poslal neprecenljivih daril, in ga ne more pustiti in ne pozabiti.

Na fanta pa je vse to tako vplivalo, da je zbolel.

Takrat se postavi zanj njegov oče. Poklicati da Agnezo, ji pripoveduje o sinu in dostavi: "Glej, umrl mi bo zaradi Tebe!" Agneza pa: "Saj vendar veste, da ne smem biti nezvesta svoji obljubi! Njegova bom, ki me je prvi izbral!"

Ker je vedno ponavljala, da je že zaročena, je hotel oče na vsak način vedeti, kdo da je njen ženin.

Povedali so mu torej, da je Agneza začarana kristjana, ki misli, da je Kristus, krščanski Bog, njen ženin.

“Če ni hujšega”, si je veselo mislil načelnik rimskega mesta, “to bo lahko urediti!”

Začel je torej najprej s hvalo in dobrikanjem. Ko ni pomagala ne hvala, ne dobrikanje, je začel pretiti. S kaznimi. Z mučenjem. Z grmado.

Zastonj!

Bilo je torej dekletce končno vklenjeno in peljano v poganski tempelj, da daruje bogovom, kakor je ukazovala postava, ali pa bo sodno razglašena nad njo smrtna kazen.

Ko so ji v templju razvezali roke, da bi vrgla kadila na žerjavico in bogovom darovala, se je Agneza očitno pokrižala, v znamenje da je kristjana in da poganskih bogov ne bo častila.

Stara izkušnja uči, da je greh najbolj gotova, pravzaprav edina gotova pot v odpad in nevero.

O mnogih stanovitnih krščanskih devicah iz prvih časov pripoveduje zato zgodovina, kako so jim hoteli na najbolj zvite načine ukrasti mirno vest in nedolžnost srca, vedoč da bo potem vse drugo lahko opraviti. O mnogih vemo, da so bile siloma odpeljane v same javne hiše.

Ko je bila taka usoda javljena tudi Agnezi, je trdno in zaupno vzdiknila: “Imam Ga, ki me bo branil!”

Prokopij, mestnega načelnika sin, ponuja joči se ji ženin, se ji je na očetovo voljo prvi nedostojno približal. In glej: pri priči je mrttev padel ob njeno stran.

Za nekaj časa so se sedaj vloge zamenjale: Prokopijev oče, mestni načelnik, ki je doslej grozil in kaznoval, je začel prositi. Če je Agnezina vera resnična, če je njeni Kristus resnično Bog, naj obudi sina Prokopija.

Vtako strahovitih časih krvavih preganjanj je razumljivo, če je Bog hotel in moral večkrat tudi s čudeži krepiti vero svojih izvoljencev, in z očitnimi čudeži vabiti v svojo Cerkev vse, kar jih je bilo dobre volje. Na Nežino molitev je bil tudi Prokopij obujen od mrtvih! In tudi izjavil je, da je in hoče biti kristjan.

Praznoverno ljudstvo pa, ki za vsako stvar najde razlago in izgovor, je obsodilo, da je dekle Agneza — čarovnica, za kar je bila brez velikih razprav in preiskav obsojena v smrt na grmadi. Živa naj bo sežgana.

Smrt na grmadi še dolgo pozneje ni bila nič tako nenavadnega.

Hitro so torej pripravili grmado. Nanjo je bila deklica privezana in grmada je bila prižgana. Klečé in sklenjenih rok je čakala deklica blažene smrti zaradi Kristusa. Toda glej: plameni se je niso dotaknili in so popolnoma ugasnili predno je grmada prigo-rela do nje.

Vse je bilo že nevoljno, razburjeno, razdraženo in neučakano. Da bodo te čudne razprave vendar že končane, je ukazal sodnik, naj bo deklica na mestu obglavljena.

Za tako smrt ni bilo treba velikih priprav. Skromen oder je bil hitro pripravljen in krvnik je bil poklican. Deklica je mirno stopila na morišče, pokleknila, sklenila roke in nagnila glavo.

Vsi življenjepisci pripovedujejo, kako je vzdrhtel meč in zatrepetal krvnik, ko je gledal pred seboj to nežno žensko bitje, in vrat prenežen in premajhen, da bi sprejel tako grozno in krvavo smrtno rano. Roka se mu ni hotela dvigniti in ne zamahniti, dokler

ga ni deklica sama ohrabrila, naj vendar ne pomišlja, saj ji ne bo storil nič hudega.

Po rimski postavi so smeli starši sami pokopati truplo pokojnice. Na svojem vrtu blizu rimskega mesta so ji pripravili grob. Bili so kristjani in nič žalostni, saj so postali starši svetnice. Tudi je takoj začelo prihajati na njen grob obilo vernikov, da jo hvalijo, občudujejo in se ji priporočajo.

Tako je bilo torej eno najljubkejših katoliških svetniških življenj.

Slovenci v Buenos Airesu imamo več vzroka kakor drugi, da sveto Nežo, Agnezo, njeno življenje, njeno vero, njeno stanovitnost in odločnost poznamo, da se ji čudimo in da jo hvalimo. In da se njenim prošnjam priporočamo.

Posebno lepo pa ji bomo javno izrazili svoje priznanje pri javni procesiji na njen praznik, v nedeljo dne 21. januarja, točno ob pol sedmih zvečer. Za kar se bomo v velikem številu zbrali v njeni paternalski župni cerkvi.

La Parroquia de Santa Inés agradece como se merece, el lindo Ostensorio que ha regalado la Colonia Eslovena y que será estrenado el día de la fiesta de Santa Inés.

El Cura Parroco

GASPAR CAÑADA, M. I.

Cerkveni koledar

21. januar — tretja nedelja po Razglasenju — spomin svete device in mučenice Neže, Agneze, patrona paternalne župnije. Ob desetih dopoldne slovesna sveta maša z asistenco. Popoldne ob štirih slovenske litanije. Ob polsedmih zvečer slovesna procesija.

22. januar — ponedeljek — spomin svetih mučencev Vincencija in Anastazija, ki sta bila na španskem do smrti mučena zaradi stanovitne vere v Kristusa.

23. januar — torek — spomin svete katehumene Emerencijane, tovarišice in prijateljice svete Neže, Agneze, ki je bila iz sovraštva do Kristusa na Nežinem grobu s kamenjem do smrti pobita.

24. januar — sredo — spomin svetega Timoteja, učenca apostola Pavla in škofa v Efezu, ki je bil iz sovraštva do Kristusa s kamenjem do smrti pobit.

25. januar — četrtek — spomin izpreobrnjenja apostola Pavla, ki je na poti v Damask iz preganjalca kristjanov na čudežen način in skoro siloma postal njihov zagovornik in apostol.

26. januar — petek — spomin svetega mučenca Polikarpa, znamenitega škofa in cerkvenega pisatelja.

27. januar — sobota — spomin najimenitnejšega cerkvenega govornika in cerkvenega učenika, carigrajskega patrijarha Janeza Zlatousto (Hrizostoma).

28. januar — prva predpostna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 250, po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

Dobro sem bojeval svoj boj: življenje je končano, vera ohranjena in krona pravice mi je pripravljena.

FATHER COUGHLIN

Poslušavci se morda včasih zelo čudijo, odkod dobiva govornik toliko zaupnih informacij, da more tako samozavestno razkrivati rane javnega življenja. Pa saj nam nič ne prikriva svoje skrivnosti. Dobiva na ti-soče pisem, v katerih je marsikako odkritje velike in majhne politike, velike in majhne moralne grdobe v vrstah vplivnih "voditeljev". Ljudje mu pač brezmejno zaupajo. Sto njegovih uradnikov ima poleg drugega nalogo, da preiskujejo vse mogoče dnevne in sploh periodične publikacije in izstrižejo zanj vsako malenkost, ki utegne služiti pri naslednjem govoru med "Zlato uro". Poleg vsega tega ima svoje zaupnike po vsej deželi, ki pazijo na vse pojave v javnem življenju in mu sporočajo vse kar se zgodi važnega. Take zbirke nima nihče drugi. Zato je mnogokrat Father Coughlin za tega ali onega neprebavljiv. Tako na primer ga ni mogel prebaviti "rajni" Mr. Hoover.

Pred letom dni je bil. Father Coughlin je omenil, kako se je nekoč v mlajših letih Mr. Hoover zaničljivo izrazil o občinstvu sploh. Takoj drugo jutro po govoru je poklical Mr. Hoover k sebi svoje detektive in jim naročil, naj brž gredo in vzamejo iz neke javne knjižnice tiste stare liste, za katere je vedel, da so prinesli takrat njegovo mladostno izjavo. Tako je Father Coughlin spraval v skrbi samega gospoda prezidenta. Toda kaj je pomagalo Hooverju — po toči zvoniti? In kako je Father Coughlin zvedel, da Hoover ni mogel spati? Komaj so detektivi odšli v knjižnico, je prejel Fr. Coughlin telegram od nekega svojega zaupnika, ki se je glasil: Father, Mr. Hooverju ste napravili skrbi....

V jeseni 1933 je pričel Father Coughlin svojo osmo serijo govorov. Zopet so milijoni sedli k radiju, da bi slišali, kaj ve veliki gromovnik iz Detroita povedati o najnovejših pojavih našega političnega in socialnega življenja. Letos se zdi, da se je govornik omepil skoraj samo na politične predmete. In po pravici. Vsi vemo, da je sedanjí predsednik dobil nenavadno oblast in da jo tudi skuša prav krepko izrabiti. Vse drugače postopa kot se postopali njegovi predniki. Z vso energijo se je lotil boja zoper brezvestne kapitaliste in se je postavil na stran delavnega ljudstva. Nevarna reč! Ako dobi dovolj pomoči pri vseh dobro mislečih, bo njegov trud rodil sadove. Ako se nasprotnikom posreči, da bodo nametali dovolj kamenja v Rooseveltove stroje in zastavili kolesa njegove NIRE — lahko pride iz Rooseveltovih skrbi katastrofa. Prvi korak je bil, da si je pridobil zaupanje širokih plasti naše javnosti. Dober korak! Toda na drugi strani se nasprotniki na vso moč prizadevajo in uporabljajo vsa mogoča sredstva, pišejo po listih in kriče po radiju, da morata NIRA in Roosevelt propasti.

Ta propaganda se je zadnje čase krepko ukoreninila. Father Coughlin je zastavil sedaj svoj upliv za prezidentovo pravično stvar. Javno mnenje, ki ga delajo proti

predsedniku tudi potom radia, je treba pobijati z enakimi sredstvi. Milijonom poslušavcev dokazuje Coughlin, da ima Roosevelt pred očmi le javni blagor, ne svoje lastne koristi. Z vso silo se je postavil po robu onim nečednim denarnim manipulantom, ki so najbolj zagnali gonjo zoper prezidenta. Stotisoči pisem odgovarjajo Fathru Coughlinu na njegove govore. Včasih čez pol milijona na teden. Navdušeno pozdravljajo Coughlinovo delo. In govornik jih pošilja prezidentu, da mu pokaže, kako ljudstvo stoji za njim.

Najnovejše in najzanimivejše je, da se je Father Coughlin postavil po robu celo znamenemu bivšemu predsedniškemu kandidatu Al Smithu. Tudi njega je javno zdelal v obrambo Roosevelta. Naslednji dan je celo šel v New York in je tam govoril o isti zadevi pred občinstvom, ki je štel 7000 poslušalcev. Seveda so tudi tisti govor oddajali po radiju. Ta dogodek je zbudil mnogo pozornosti in tudi nekaj nasprotovanja, celo med duhovščino in sploh v katoliških krogih, ker je znano, da je tudi Al Smith odličen in praktičen katoličan. Toda Coughlin pač sledi svojemu globoko ukoreninjenemu prepričanju in ne gleda na to, komu se utegne zameriti, zavedajoč se, da sta v političnih in političnih stvareh tudi dva dobra katolika lahko različnega mnenja.

Tako smo prišli do naših dni. Dalje se ne da govoriti. Kaj čaka Fathra Coughlina v bodočnosti? Kakšne uspehe bo žel? Kakšno plačilo bo prejel? Kako dolgo bo še mogel nastopati kot zagovornik pravičnosti in resnice? Ne vemo. Vse je mogoče v naših dneh. Enc pa vemo:

Father Coughlin bo ostal, kar je, dokler bo količkaj mogel. Ako se kaj zgodi, da bo onemel njegov mogočni glas, bo pa stal krasen spomenik, svetišče Male Cvetke, ki ga postavlja radio, spomenik, ki ne bo spomenik samo Fathru Coughlinu, temveč obenem spomenik velikim idejam, ki jih zastopa. spomenik ideji javne pravičnosti, svobode govora, verske tolerance, nesebične žrtve za blagor bližnjega! In to ni ravno majhna stvar, zlasti ne v naših dneh, ko se zdi, da je samopašnost na vrhuncu svoje nečedne slave.

Zadnji čas so zatožili Fathra Coughlina nekateri katoliški krogi naravnost v Rim, Vatikanu, češ da je tako levičarski, da njegov nauk že ni več katoliški. Vsa Amerika napeto pričakuje, kaj da bo Vatikan odgovoril.

Eno je gotovo: da stoji za Coughlinom njegov škof in večina ameriške katoliške duhovščine. Coughlin sam pa je dejal na to obtožbo, da če on ni katoliški, potem pač tudi papeži niso katoliški, zakaj on da ne govori in ne oznanja ničesar drugega ko to, kar sta napisala Leon XIII in Pij XI v svojih znamenitih delavskih okrožnicah, ki jih katoličani največ zato ne poznamo, ker se bojimo po njih se tudi ravnati. "Zgodovina pa uči", pravi Father Coughlin, "da so bili doslej še vsi papeži katoličani!"

ARGENTINSKI FILMI

Piše Franc Dalibor

III. FILM: SMRT V ARGENTINI

(Nadaljevanje)

Ko se vrnem o poldne domov na kosilo se čudim veliki množici, ki je bilo hotelsko dvorišče polno. Vmes, zapazim policijo. Še večje je bilo moje začudenje, ko mi neki policist izjavi, da sem aretiran. Dovolili so mi, da sem v hotelu pokosil, potem pa sem moral v zapore.

Kaj se je zgodilo?

Po hotelskem redu morajo sobarice do poldne pospraviti vse sobe. Ko je videla sobarica, da moj tovariš do enajstih še ni vstal, je javila zadevo gospodarju, ki je vdrl v sobo in se prepričal, da je moj sobni tovariš — mrtev.

Seveda je prišla policija. Pri možakarju so našli veliko svoto denarja. Sum je kajpada padel name. Ko sem se vrnil v hotel so me torej aretirali in sem ostal v zaporih do šestih zvečer, ko je bila končana obdukcija, ali po argentinsko avtopsija, ki je ugotovila, da je zadela moža srčna kap.

Od takrat mi je bila še bolj zoprno spati s kom drugim v isti sobi. Ali kdor pozna naselja po argentinskem kampu, bo že razumel, da sem moral še večkrat pustiti fantazije o lastni hotelski sobi.

Najbolj bridek je spomin na rajne bližje sorodnike. Moja blagopokojna mati je umrla na Sv. Treh Kraljev dan, ko mi je bilo 7 let. Ko sem se ob 10 dopoldne odpravljaj v cerkev je sedela v postelji in oče ji je prinesel kupico šentjanžveca, kakor je v naših krajih navada na svete Tri Kralje.

Po slovenskih mestih že takrat ni bila navada, da bi sosedje in sorodniki po cele noči čuli pri mrliču, marveč po 10. uri ostane samo čuvaj pogrebnege zavoda.

Z očetom sva spala v sosedni sobi. H sreči vrata niso bila zaprta temveč samo priprta. Bilo je okrog 3. jutranje ure ko me začne buditi oče. Kaj se je zgodilo? Čuvaj je bil zaspal, od sveče se je kaj utrnilo, začel je goreti pajčolan in noče so bile že načete od ognja. V spominu mi je kot, da je bilo včeraj, dasi je že temu nad 40 let.

**

Na tem mestu je treba omeniti velezanimiv vzrok, ki dasiravno redkeje povzroča smrt pa zato tim česteje vodi do težkih obolenj.

Znano nam je vsem, kateri smo že dalje časa v Argentini, da se v 70 odstotkih tukajšnjih kuhinj uporablja za kurjavo oglje in to oglje je že marsikatero gospodinjo pripravilo ob ljubo zdravlje.

Kuha se v Argentini po veliki večini tako, da se polaga oglje na vdolbine na ognjišču, koje se zovejo "hornallas". Ko oglje pordeči je dobro, ali predno zažari, to je kakke pol ure, se razvija po kuhinji plin, zvan "óxido carbónico" (ogljeneveva kislina) in to je tako usoden plin, da ga hujšega najbrže niso iznašli kemiki za morilna sredstva bodoče vojne. Razlika je samo v tem, da vojni plin uničuje trenutno medtem ko se posledice kuhinjskega plina pojavljajo šele po mesecih ali po letih počasno in zahrbtno spodkopavajoč ljudsko zdravje naših gospodinj. Žalibog, da se včasih celo zdravniki pri

teh obolenjih dobro ne spoznajo ter iščejo vzrokov tam kjer jih ni. Ne varljivi znaki za zastrupljenje vsled ogljikovega plina so pa navadno sledeči: najprej prepade žrtev ogromna utrujenost in trepetanje v kolenih čemur sledi neprestana zaspanost. Hude bolečine v glavi in vratu so prihodnje posledice. Opazuje se močno ginevanje spomina in pojavlja se često bruhanje iz želodeca. Prihodnja stopnja je teskobno čustvo pri srečanju, včasih celo omedlevica. Kadar pride tako daleč je bolnikovo zdravje v taki nevarnosti, da lahko nastopi smrt. Mnoge mlade ženske, ki se veliko sučejo po kuhinji obolijo na bledici, sorodniki in zdravniki gruntajo in gruntajo, kako bi odpravili to zahrbtno bolezen, doktorji predpisujejo "tónicos", (krepčilna sredstva) pa navadno vse skupaj nič ne pomaga, ker se taka ženska vsak dan znova zastruplja v kuhinji.

Argentinski način kuhanja z ogljem spada v 15. stoletje! Ven s takšnim predpotopnim načinom, ki ugonablja zdravje naših žen in deklet! Slovenski možje in očete, če le morete oskrbite si štedilnik, ki po ceveh odvaja dim in plin v prosto naravo. Posebno pa pomislite na štedilnik ko si postavljate svoj lastni dom, sicer se zna marsikomu dogoditi da bo izplačal več zdravnikom in lekarnarjem kakor pa bi ga stal štedilnik!

**

Mislim, da nobenemu čitatelju ne bo ne všeč če ta članek prepletem z dogodbicami iz naše stare domovine, saj nam misli, prečesto uhajajo v stari kraj.

Sledeče žalostne dogodivščine Bogu hvala nisem sam doživel pač pa mi jo je večkrat omenil moj stari oče.

Bilo je okrog l. 1870, v obsavskih hribih kjer je moj ded imel trdno posestvo. Bilo je v pozni jeseni ko so se pri njem zbrali sosede na ličkanje koruze in obrezovanje repe. Ob takih prilikah je bilo veselo, prepevalo in pripovedovalo se je da nič kaj in vrč s penečim jabolčnikom je krožil od ust do ust. Bila je že skoro polnočna ura ko je pogovor nanesel na umrle, med drugim tudi na sestrično mojega starega očeta, ki je umrla par tednov poprej. Pogovor se je zasukal na neboječnost pred mrtvimi in iz kroga prisotnih je padel predlog o obisku ranjčinega groba.

(Nadaljevanje.)

Kateri imajo radi argentinske revije jim priporočamo

**VELIKO TEDENSKO REVIVO
CARAS Y CARETAS**

ki si jo lahko kupijo za 20 ctvs.
na kateremkoli kiosku
ali pa si jo tudi naročijo pri upravi

BUENOS AIRES, CHACABUCO 151

\$ 2.50 trimesečno

\$ 5.— polletno

\$ 9.— celoletno

oziroma za provinco

\$\$ 3.— 6.— 11.—

in za inozemstvo

dva zlata pesa trimesečno

štiri zlata pese polletno

osem zlatih pesov letno

Kaj se je primerilo ptiču noju, avestrusu, ko je v sveti jezi lovil presitne argentinske komarje.

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

Čakal je znak odgovora na svoje vprašanje, a odgovora ni bilo — nasprotno: Kačon, ki je izgledal dotlej čil in poln življenja, je postal nepremičen in mrzel. Oči so se mu zaprle in rep je prenehal kaditi.

"Ali je res mrtev?..." se je vprašal Storžek in si pomel roke od velike zadovoljnosti in ne da bi dalje čakal, se je pripravil, da bi ga preskočil in tako prišel na ono stran ceste. Toda ni še prestavil noge, ko se je Kačon nenadoma vzravnaval ko sprožena vzmet in dondek, ki se je preplašeno po rakovo umikal, se je spotaknil in padel na tla.

Padel je pa tako nesrečno, da mu je obtičala glava v cestnem blatu in so noge obisele navpično v zraku.

Ob pogledu na dondka, ki je stopical na račun možganov po glavi z neverjetno hitri- eo, je pograbil Kačona tak krčevit smeh, da se je smejal, smejal, smejal in mu je pod pritiskom smešne sile počila žila na prsih in je potem res poginil...

Nato je začel Storžek spet teči, da bi prišel pred nočjo v Sojkin dom, a ker ni mogel na cesti več prenašati ostrih ujedov silne lakote, je skočil na polje, da bi utrgal par češulj grozdja moskatelca.

Da bi ne bil tega nikdar storil!

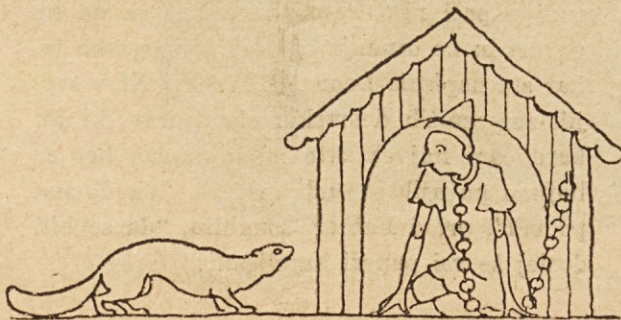
Komaj je došel pod trto in — krak... sta mu stisnili dve ostronažobčani železi noge, da je videl vse zvezde, kar jih je bilo na nebu.

Nesrečni dondek je bil ujet v skopec, ki so ga nastavili tja neki kmetje, da bi jim s svojimi zobmi zgrabil par velikih kun, ki so bile pravi bič božji vsem kurnikom v okolici.

XXI.

Neki kmet zasači Storžka in ga prisili, da mu služi za psa čuvaja.

Storžek se je začel — kaj bi drugega pričakovali — jokati, se dreti in klicati na pomoč, a jok in stok sta bila zaman, ker v okolici ni bilo videti nobene hiše in na cesti ne žive duše.

Storžkova nova služba.

Medtem se je zmračilo.

Deloma iz strahu pred skopcem, ki mu je žagal goleni, deloma iz bojazni, ker je bil sam in v temi sredi polja, je začel dondek omedlevati; ko pa je naenkrat zapazil, da mu je prilezla čez glavo kresnica, jo je poklical in rekel:

"O Kresničica, ali bi se me usmilila in me rešila iz te muke?..."

"Ubogi otrok!" je odvrnila Kresnica in se ganjena ustavila ter ga gledala. "Kako si prišel do tega, da stojiš z uščipnjenima nogama med tem ostrim železjem?"

"Sem sem skočil, da bi si utrgal par češulj grozdja moskatelca in..."

"Ali je bilo grozdje tvoje?"

"Ne..."

"In kdo te je učil, da bi odnašal stvari, ki niso tvoje?"

"Lakot me je imela..."

"Lakot, otrok moj, še ne daje pravice, da bi si lastili kaj, kar ni naše..."

"Res je, res," je priznal Storžek, solzeč se, "drugič ne bom več!"

Ta trenutek je prekinil razgovor majhen majhen šum korakov, ki so se bližali. Bil je gospodar polja, ki je prišel po prstih, da bi pogledal, če se je ujela katera onih kun, ki so žrle ponoči kokošji rod.

Nemalo se je začudil, ko je izvlekel izpod plašča svetiljko in je zapazil, da je stal v ustju skopea na mesto pričakovane kune neki deček.

"O ti tatič tatinski!" je zaklical kmet jezen. "Tedad si ti tisti, ki nam odnašaš kure?"

"Jaz ne, jaz ne!" je kričal in ihtel Storžek. "Stopil sem le sem v polje, da si utrgam dve češulji grozdja!..."

"Kdor krade grozdje, je v stanu krasti tudi kokoši. Le počakaj, ti bom že pokazal, da boš pomnil!"

In razklenil je skopec in je pograbil dondka za tilnik in ga tako tovoril proti domu, kot bi nesel kozlička.

Ko je prišel do skednja pred hišo, ga je zagnal na tla in stoječ mu z eno nogo na vratu, je rekel:

"Nocoj je pozno in grem spat. Najine račune že uredi jutri. Tačas — ker mi je danes poginil pes, ki je čul po noči, — boš ti prevzel njegovo mesto. Za psa čuvaja mi boš."

Tako je rekel in mu je nataknil za vrat velik obroč z medenimi bodicami in ga je še stisnil, da bi bilo nemogoče izmuzniti se, če bi ga imel enkrat za glavo. Na obroč-ovratnik je bila učlenjena dolga železna veriga in veriga je bila pritrjena k zidu.